

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Sžfk/83/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1019200877
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1019200877.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. (sudca spravodajca) a JUDr. Mariána Fečíka, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): HYDINA SLOVENSKO s.r.o., so sídlom: Lieskovská cesta 23/640, 962 21 Lieskovec, IČO: 45 300 950, zastúpená: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom: Dunajská 32, 811 08 Bratislava, IČO: 51 003 848, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom: Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 100889004/2019 zo dňa 15.04.2019, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/137/2019 - 243 zo dňa 18.06.2020, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.
Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty (ďalej aj „správca dane“) zostavil z evidencie daní žalobcu ako daňového dlžníka vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov č. 102182792/2018 zo dňa 07.11.2018 (ďalej aj „výkaz nedoplatkov“) vo výške 160.561,62 Eur. Daňový nedoplatok pozostával z daňového nedoplatku vzniknutého na základe riadneho daňového priznania k dani z pridanej hodnoty zo dňa 25.10.2018 za zdaňovacie obdobie september 2018 vo výške 157.984,42 Eur (splatného 25.10.2018) a z právoplatných rozhodnutí č. 101635867/2018, č. 101636058/2018, č. 101635960/2018, č. 101635921/2018, č. 101636820/2018, č. 101636905/2018 a č. 101636949/2018. Nakoľko žalobca dňa 08.11.2018 uhradil nedoplatky vyplývajúce z uvedených právoplatných rozhodnutí v celkovej výške 2.577,20 Eur, neuhradený daňový nedoplatok predstavoval 157.984,42 Eur.

2. Správca dane dňa 19.12.2018 vydal podľa § 91 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) (ďalej aj „Daňový poriadok“) daňovú exekučnú výzvu č. 102641863/2018 (ďalej aj „daňová exekučná výzva“ alebo aj „rozhodnutie správcu dane“), ktorou:

- oznámil žalobcovi, že vydaním rozhodnutia zo dňa 21.11.2018 sa začalo daňové exekučné konanie na vymoženie daňového nedoplatku na podklade výkazu nedoplatkov,
- vyzval žalobcu, aby v lehote 8 dní od doručenia daňovej exekučnej výzvy zaplatil daňový nedoplatok vo výške 157.984,42 Eur na účet správcu dane,
- upozornil žalobcu, že v prípade nezaplatenia vydá daňový exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke a

- zakázal žalobcovi nakladať s peňažnými prostriedkami zablokovanými na jeho účtoch v bankách, pričom ho oboznámil s tým, že na základe príkazu žalobcu poskytovateľa platobných služieb poukážu sumu daňového nedoplatku alebo jeho časti na účet správcu dane.

3. Na odvolanie žalobcu žalovaný daňovú exekučnú výzvu potvrdil rozhodnutím č. 100889004/2019 zo dňa 15.04.2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“). V odôvodnení žalovaný uviedol, že vydanie daňovej exekučnej výzvy nepredstavovalo zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu, pretože žalobca má stále možnosť uhradiť daňový nedoplatok buď zo zablokovaných finančných prostriedkov na účtoch v bankách alebo z iných zdrojov. Žalovaný skonštatoval, že daňová exekučná výzva má všetky zákonné náležitosti a je vydaná v súlade s § 91 Daňového poriadku. Žalobcovi ozrejmil, z akých titulov daňový nedoplatok pozostáva označením právoplatných rozhodnutí a podaného daňového priznania DPH za september 2018. Žalovaný následne prijal záver, že žalobcom uvedené dôvody pre zrušenie daňovej exekučnej výzvy nespĺňajú zákonné podmienky (nie sú okolnosťami, ktoré by spôsobili zánik daňového nedoplatku alebo by preukazovali nezákonný postup správcu dane pri vydaní daňovej exekučnej výzvy alebo neprípustnosť daňovej exekúcie). Podľa žalovaného žalobca nepreukázal rozpor s § 91 Daňového poriadku, a preto neexistuje dôvod pre zrušenie rozhodnutia správcu dane.

II.

Konanie pred krajským súdom

4. Žalobou doručenu Krajskému súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného i daňovej exekučnej výzvy. Žiadal ich zrušiť a vec vrátiť správcovi dane na ďalšie konanie, ako aj priznať žalobe odkladný účinok.

5. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného, že daňová exekučná výzva nepredstavovala zásah do jeho práv a právom chránených záujmov. Odkázal na príslušnú judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 3Sžf/77/2012 a sp. zn. 8Sžf/19/2013), ktorá pripustila možnosť podrobiť daňovú exekučnú výzvu prieskumu zákonnosti. Podoťkol, že daňová exekučná výzva mení, resp. obmedzuje dispozičné právo povinného nakladať so svojím majetkom a zasahuje tým do jeho vlastníckeho práva.

6. Namietal, že blokáciou finančných prostriedkov vo výške 4.000.000 Eur správca dane objektívne znemožnil žalobcovi plnenie si jeho zákonných povinností i úhradu predmetného daňového nedoplatku a exekúcia je preto neprípustná. Žalobca nesúhlasil ani s názorom žalovaného, že jeho snahou nie je uhrádzať daňové nedoplatky. Zdôraznil, že daňové nedoplatky je pripravený hradiť, avšak bráni tomu blokácia jeho finančných prostriedkov zo strany správcu dane.

7. Žalobca záverom poukázal na to, že žalovaný a správca dane si neobstarali dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutia vo veci, spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný skutkový stav veci a vydanými rozhodnutiami prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe považoval žalobu za nedôvodnú a žiadal ju zamietnuť. Zdôraznil, že daňový nedoplatok je nespochybniteľná suma, ktorú je správca dane oprávnený vymáhať v súlade s Daňovým poriadkom. Žalobca mal povinnosť plniť si záväzky, ktoré vyplynuli z jeho činnosti. Pokiaľ si tieto neplnil, správca dane mal a má povinnosť v súlade s právnym poriadkom SR zabezpečiť, aby tieto záväzky splnené boli.

9. Krajský súd uznesením sp. zn. 6S/137/2019 - 153 zo dňa 13.09.2019 zamietol návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku, na opätovný návrh žalobcu odkladný účinok žalobe priznal uznesením sp. zn. 6S/137/2019 zo dňa 27.02.2020. Následne krajský súd rozsudkom sp. zn. 6S/137/2019 - 243 zo dňa 18.06.2020 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) žalobu zamietol a náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

10. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd úvodom poukázal na to, že daňové exekučné konanie je vykonávacím konaním, v ktorom sa vymáha daňový nedoplatok. Jednotlivé úkony správcu dane v štádiu daňového exekučného konania v zásade nie je možné kvalifikovať ako rozhodnutia preskúmateľné v správnom súdnictve podľa Správneho súdneho poriadku. Zároveň však s poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 2Sžf/63/2016, 3Sžf/77/2012) podoťkol, že daňová

exekučná výzva nemá výlučne len charakter procesného rozhodnutia, ale spôsobuje aj hmotnoprávne následky tým, že obmedzuje dispozičné právo povinného subjektu nakladať so svojím majetkom. V nadväznosti na túto skutočnosť podlieha daňová exekučná výzva súdnemu prieskumu v obmedzenom rozsahu, pričom zákonnosť daňovej exekučnej výzvy preskúmava správny súd v rozsahu dôvodov uvedených v § 91 ods. 5 Daňového poriadku. Ide pritom o okolnosti, ktoré nastali po právoplatnosti exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu.

11. Následne krajský súd opísal postup správcu dane pri začatí daňového exekučného konania, ku ktorému dochádza vydaním rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania doručovaného osobám užívajúcim, evidujúcim, nakladajúcim alebo spravujúcim majetok daňového dlžníka, napr. bankám. Krajský súd zosummarizoval obsah rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania vydaného v tejto veci, pričom dal do pozornosti, že toto rozhodnutie obsahuje informáciu, že na základe príkazu daňového dlžníka poskytovateľa platobných služieb poukážu sumu daňového nedoplatku alebo jeho časti na účet správcu dane. Krajský súd konštatoval, že správca dane pri vydaní rozhodnutia o začatí daňového exekučného konania rešpektoval všetky ustanovenia zákona. Zdôraznil, že správca dane umožnil nakladať s finančnými prostriedkami žalobcu, a to pokiaľ ide o dispozičný úkon samotnej úhrady exekvovaného daňového nedoplatku.

12. Následne krajský súd zosummarizoval obsah daňovej exekučnej výzvy (viď bod 2 tohto rozsudku), pričom takisto skonštatoval splnenie zákonných podmienok pre jej vydanie. Podľa krajského súdu v daňovej exekučnej výzve správca dane zrozumiteľne vysvetlil dôvod vydania tohto rozhodnutia a vyzval žalobcu k dobrovoľnému plneniu daňového dlhu. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku, že žalobca nedoplatok nemohol uhradiť práve z dôvodu blokácie finančných prostriedkov, pretože daňová exekučná výzva naopak informovala žalobcu, že úhrada exekvovaného daňového nedoplatku z blokovaných finančných prostriedkov je možná, čo je v súlade s § 108 ods. 5 Daňového poriadku. Ničím nepodložená je podľa krajského súdu aj námietka, že žalobcove finančné prostriedky boli blokované až do výšky 4.000.000 Eur, naopak rozhodnutie o začatí daňového exekučného konania a daňová exekučná výzva založené v administratívnom spise limitujú blokáciu a možný výkon do výšky exekvovanej sumy. Za nedôvodnú a ničím nepodloženú považoval krajský súd aj námietku žalobcu rozporujúcu konštatovanie žalovaného o úmysle žalobcu vyhýbať sa realizácii svojich daňových povinností, nakoľko toto konštatovanie žalovaného v napadnutom rozhodnutí absentuje.

13. Záverom krajský súd skonštatoval, že žalobné námietky neboli spôsobilé spochybníť zákonnosť rozhodnutia žalovaného a daňovej exekučnej výzvy. Krajský súd zhodne s názorom žalovaného potvrdil, že v prejednávanej veci nenastali okolnosti predpokladané § 91 ods. 5 Daňového poriadku, ktoré by boli spôsobilé spochybníť zákonnosť daňovej exekučnej výzvy (okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná). Krajský súd tiež podotkol, že žalobca ako daňovník má právo využiť opravné prostriedky počas daňového konania. Exekúcia v súlade so zákonom nastupuje až po tom, ako sa stali nedoplatky žalobcu na daniach vykonateľnými.

III.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

14. Žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“). Navrhol, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie správcu dane a vec vráti správcovi dane na ďalšie konanie.

15. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že žalovaný a správca dane neobstarali dostatok potrebných podkladov potrebných pre rozhodnutie vo veci, spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný stav veci, prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy, rozhodnutie odôvodňovali nezákonným dôkazným prostriedkom, nevydali rozhodnutia v súlade s právnymi predpismi, nevydali rozhodnutia

obsahujúce zákonom predpísané náležitosti a procesne nepostupovali v súlade s platným právnym poriadkom. Sťažovateľ namietal, že krajský súd tieto skutočnosti dostatočným spôsobom nevyhodnotil.

16. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti konkrétne namietal, že:

- správny súd si neobstaral dostatok potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci, správne orgány spoľahlivo, presne a úplne nezistili skutočný stav veci,
- zo strany správnych orgánov došlo k prekročeniu medzí zákonom dovolenej správnej úvahy, nakoľko hodnotenie dôkazov nemôže byť ľubovoľné,
- na dôkazy získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi nemožno prihliadnuť,
- v odôvodnení správnych rozhodnutí sa orgány verejnej správy nevysporiadali s námietkami žalobcu ako aj s otázkou, prečo nevykonali všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi konania,
- napadnuté rozhodnutia v predmetnej veci tak trpia nielen vadami nepreskúmateľnosti, ale vydaniu týchto rozhodnutí predchádzalo také zistenie skutkového stavu, ktoré je pre posúdenie predmetnej veci nedostačujúce a obsahuje aj rozpory, ktoré súd nijako neodstránil,
- správny súd len jednoducho konštatoval správnosť postupu predchádzajúceho súdneho konaniu, avšak jeho úlohou je samostatne a nezávisle hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení správneho orgánu,
- v napadnutom rozsudku absentuje vlastné vysporiadanie sa s podstatnými žalobnými námietkami zo strany správneho súdu,
- z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd náležite a objektívne neodôvodnil, prečo neprijal argumentáciu žalobcu, ale súd sa postavil do role obhajcu žalovaného a správcu dane a v odôvodnení sa snažil ospravedlniť a právne odôvodniť postup a činnosť žalovaného a správcu dane,
- napadnutý rozsudok sa v odôvodnení nedostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými a právne významnými skutočnosťami predmetnej veci.

17. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že trvá na obsahu svojho vyjadrenia k žalobe. Podľa jeho názoru v kasačnej sťažnosti nie sú uvedené skutočnosti, ktoré by mohli zmeniť jeho stanovisko. Rozsudok krajského súdu žiadal potvrdiť a zaviazat' sťažovateľa na náhradu trov konania.

IV.

Právny názor kasačného súdu

18. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd SR“) začal vykonávať svoju činnosť odo dňa 01.08.2021 (§ 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Výkon súdnictva prešiel z Najvyššieho súdu SR na Najvyšší správny súd SR odo dňa 01.08.2021 vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.08.2021 daná právomoc Najvyššieho správneho súdu SR (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne predložená Najvyššiemu súdu SR a bola jej pridelená sp. zn. 1Sžfk/83/2020. Od 01.08.2021 je na konanie v tejto veci príslušný Najvyšší správny súd SR. Vec bola náhodným výberom pridelená kasačnému senátu 1S Najvyššieho správneho súdu SR, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia pod pôvodnou spisovou značkou.

19. Najvyšší správny súd SR ako súd kasačný preskúmal kasačnú sťažnosť, ktorá bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), za splnenia podmienok povinného zastúpenia (§ 449 SSP) a zároveň obsahovala zákonom stanovené náležitosti (§ 445 SSP), pričom ňou bolo napadnuté rozhodnutie, proti ktorému je jej podanie prípustné (§ 439 ods. 1, ods. 2, ods. 3 SSP).

20. Po neverejnej porade senátu bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

21. Kasačný súd po oboznámení sa s dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a prvostupňového orgánu a konanie im predchádzajúce, najmä z pohľadu či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia správcu dane.

22. Pred uvedením dôvodov, na ktorých spočíva výroková časť rozsudku, kasačný súd preskúmal konania medzi totožnými účastníkmi konania v obdobných skutkových veciach, ktoré boli vedené pred Najvyšším správny súdom SR, ako aj pred Najvyšším súdom SR, z ktorého prešiel výkon správneho súdnictva na Najvyšší správny súd SR počnúc od 01.08.2021. Kasačný súd zistil, že právne otázky vznesené sťažovateľom boli kasačným súdom už v obdobných skutkových veciach právoplatne posúdené, a to v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžfk/81/2020 zo dňa 30.06.2021 a v rozsudkoch Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Sžfk/56/2020 zo dňa 26.05.2022 a sp. zn. 10Sžfk/56/2020 zo dňa 28.06.2022. Kasačný súd v týchto konaniach zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú. Zohľadniac uvedené skutočnosti kasačný súd v súlade s § 464 ods. 1 SSP poukazuje na odôvodnenie skôr vydaného rozhodnutia Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 10Sžfk/56/2020 zo dňa 28.06.2022, s ktorým sa konajúci kasačný súd stotožňuje a v príslušnom rozsahu ho uvádza. Tie miesta, na ktorých odôvodnenie citovaného rozsudku nie je plne aplikovateľné na prejednávajúcu vec (v citovanej veci sťažovateľ v žalobe navyše namietal aj nezrozumiteľnosť a absenciu náležitostí daňovej exekučnej výzvy), kasačný súd pre prehľadnosť odôvodnenia tohto rozsudku nahrádza znakom „[...]“.

23. „Podľa § 453 ods. 1 a 2 SSP kasačný súd je viazaný rozsahom kasačnej sťažnosti a kasačnými bodmi, čo znemožňuje kasačnému súdu dotvárať alebo dopĺňať kasačnú sťažnosť. Takáto činnosť by z jeho strany znamenala porušenie rovnosti účastníkov konania. Táto skutočnosť zároveň znamená, že od sťažovateľa sa očakáva zvýšená procesná zodpovednosť za správne vymedzenie kasačnej sťažnosti, pretože zákon kladie na vymedzenie sťažnostných bodov pomerne prísne kvalitatívne nároky (§ 440 ods. 2), čo napokon súvisí aj s požiadavkou povinného zastúpenia advokátom v kasačnom konaní.“

24. Po preskúmaní kasačnej sťažnosti podanej žalobcom kasačný súd musí konštatovať, že všetky uplatnené sťažnostné body boli vymedzené neurčito, nezrozumiteľne a nekonkrétne, čím de facto zabránili kasačnému súdu vykonať riadny kasačný prieskum napadnutého rozsudku a eventuálne sa odchýliť od záverov, ku ktorým dospel krajský súd.

25. V prvom rade kasačný súd poukazuje na nedôvodnosť kasačnej námietky s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f) SSP. Podľa žalobcu táto námietka mala spočívať najmä v tom, že sa krajský súd náležite nevysporiadal s námietkami žalobcu s poukazom na § 139 ods. 2 SSP, a teda napadnutý rozsudok je tak postihnutý deficitom nespreskúmateľnosti. Kasačný súd k tejto námietke uvádza, že krajský súd sa náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými podstatnými a pre vec relevantnými námietkami žalobcu ako aj s tvrdeniami žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku dostatočne vyplývajú skutočnosti a právne dôvody, ktoré viedli krajský súd k právnenému záveru o nedôvodnosti podanej žaloby, čo je v súlade s procesnými požiadavkami vyjadrenými v § 139 SSP. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

26. Nedôvodná je aj námietka žalobcu, že správne orgány prekročili medze zákonom dovolenej správnej úvahy, ktorá v danom prípade vôbec nemohla byť aplikovateľná. Zo strany orgánov verejnej správy nemohlo prísť k prekročeniu medzí správnej úvahy, nakoľko v procese začatia exekučného konania Daňový poriadok nepripúšťa úvahu pre správcu dane.

27. K ďalšej námietke žalobcu a to vo vzťahu k nesprávnemu právnenému posúdeniu veci v zmysle § 440 ods. 1 písm. g) SSP kasačný súd poukazuje na to, že podľa § 440 ods. 2 SSP dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v ods. 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podanie pred krajským súdom. V tomto zmysle kasačný súd upozorňuje na to, že v takomto rozsahu resp. týmto spôsobom dôvod kasačnej sťažnosti a to nesprávne právne posúdenie veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP žalobcom vymedzený nebol.

28. Pokiaľ ide o ďalší dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP, takisto nie je zřejmý poukaz od akej konkrétnej ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu sa mal správny súd odchýliť.

29. K námietke týkajúcej sa nezaobstarania si dostatku potrebných podkladov pre rozhodnutie vo veci, neúplného zistenia skutkového stavu zo strany správnych orgánov a [...], kasačný súd uvádza, že tieto pochybenia konkretizované neboli. Kasačný súd pritom pripomína, že predmetom konania je daňová exekúcia, kde sa vychádza z vykonateľného exekučného titulu. Z podkladov je pritom zrejmé, že v čase vydávania daňovej exekučnej výzvy a rozhodnutia žalovaného existoval vykonateľný exekučný titul. Kasačný súd preto nerozumie, aké nedostatky v skutkovom stave mal žalobca na mysli. Pokiaľ išlo o nedostatočné preskúmanie stavu blokácie finančných prostriedkov, pre ktorú žalobca údajne nemohol dlh zaplatiť, kasačný súd poukazuje na záver krajského súdu, že blokácia finančných prostriedkov neznemožňovala žalobcovi uhradiť exekvovaný dlh, s čím sa plne stotožňuje aj kasačný súd. Kasačný súd konštatuje, že žalovaný a aj správca dane v predmetnej veci dostatočne a úplne zistili skutkový stav [...]. V kasačnej sťažnosti absentovalo zo strany sťažovateľa, aké ním navrhnuté dôkazy neboli vykonané a v čom pri tomto posúdení krajský súd pochybil.

30. Kasačnému súdu záverom nedá nespomenúť, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je plná všeobecných formulácií týkajúcich sa povinností správnych orgánov a správneho súdu v súvislosti so zisťovaním skutkového stavu a vydávaním a odôvodňovaním rozhodnutí a tomu zodpovedajúcich rovnako všeobecných konštatácií sťažovateľa, že v danom prípade si správne orgány a správny súd tieto povinnosti nespĺnili. Takéto závery sťažovateľa sú však svojou povahou skôr len všeobecnými ponosmi či vyjadreniami nespokojnosti sťažovateľa s rozhodnutiami správnych orgánov a správneho súdu. V kasačnej sťažnosti takmer úplne absentuje snaha o reakciu na konkrétne závery správneho súdu, prípadne vady napadnutého rozsudku krajského súdu a zistenia správcu dane ako aj žalovaného v predmetnej právnej veci. Navyše kasačná sťažnosť obsahuje opakované duplicitné námietky a s vecou nesúvisiace citácie právnej úpravy (napr. citácia ustanovení SSP týkajúcich sa problematiky správneho trestania, o ktorú v danom prípade vôbec nešlo, či ustanovení Daňového poriadku o doručovaní, ktoré boli pre rozhodnutie vo veci rovnako irelevantné). Odmysliac si bod I kasačnej sťažnosti obsahujúci zhrnutie priebehu konania, ktorý obsahoval stručný súhrn pre vec príznačných skutočností, podaná kasačná sťažnosť mala povahu akéhosi paušálneho univerzálneho podania na kasačný súd, ktorý nebol vôbec konkretizovaný na prejednávanú vec, a to ani skutkovo ani právne. Kasačná sťažnosť s ohľadom na jej formuláciu je tak hraničná z pohľadu zrozumiteľnosti ako aj (ne)zmätočnosti, že vzbudzuje pochybnosti o celi podania, účelovo predlžovať súdne konanie v predmetnej veci bez záujmu o úspech v nej. Kasačný súd preto zvažoval možnosť postupu podľa § 28 v spojení s § 452 ods. 1 SSP, keď môže odmietnuť kasačnú sťažnosť z dôvodu zjavne šikanózneho charakteru alebo ktorou sa sleduje zneužitie práva či jeho bezúspešné uplatňovanie. S ohľadom na celkovú dĺžku kasačného konania však kasačný súd nepristúpil k odmietnutiu kasačnej sťažnosti ako šikanózneho podania a meritórne ju posúdil. V duchu starorímskeho *vigilantibus iura scripta sunt* kasačný súd v predmetnej veci dodáva, že spôsob formulácie kasačnej sťažnosti a vägnosť námietok v nej obsiahnutých sa nepochybne odrazili aj v charaktere a konkrétosti odpovedí, ktoré od kasačného súdu sťažovateľ získal, za čo nesie zodpovednosť práve sťažovateľ (§ 453 ods. 2 SSP).

31. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd záverom konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v napadnutom rozsudku riadne vysporiadal. Námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako príliš všeobecné a abstraktné a preto i nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

32. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP). Kasačný súd nepriznal trovy konania ani úspešnému žalovanému z dôvodu, že žalovaný je orgánom štátnej správy a kasačný súd v danej veci nevzhliadol výnimočnosť situácie zakladajúcu nárok na priznanie náhrady trov konania takémuto orgánu.

33. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok **n i e** j e príпустný.